

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a členů Mgr. Michala Králíka, Ph.D., Mgr. Jana Jursíka, Mgr. Dagmar Jersákové, JUDr. Ivo Pavlů a doc. JUDr. Jany Reschové, CSc., v právní věci navrhovatele **Mgr. R. Č.**, nar. X, proti **předsedovi Obvodního soudu pro Prahu 6**, se sídlem 28. pluku 29b, Praha 10, o návrzích na obnovu kárného řízení ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 13 Kss 6/2014, při veřejném zasedání konaném dne 25. 4. 2018,

t a k t o :

- I. Návrh ze dne 16. 2. 2018 na obnovu kárného řízení ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 13 Kss 6/2014 **se** podle § 283 písm. d) trestního řádu ve spojení s § 25 zákona č. 7/2002 Sb. **z a m í t á .**
- II. Řízení o návrhu ze dne 29. 3. 2018 na obnovu kárného řízení ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 13 Kss 6/2014 **se** podle § 14 písm. a) ve spojení s § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. **z a s t a v u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Původní kárné řízení

Předseda Obvodního soudu pro Prahu 6 jakožto oprávněný kárný navrhovatel podal u kárného soudu dne 28. 8. 2014 návrh na zahájení kárného řízení. Kárné provinění přitom spatřoval zejména (body 1 až 80 kárného návrhu) v porušení § 181 odst. 2 a 3 za současného porušení § 2 odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), a dále v porušení § 2 odst. 4 trestního řádu (bod 81 kárného návrhu). Jednáním popsaným v uvedených bodech Mgr. Č. dle kárného navrhovatele zaviněně porušil povinnosti soudce a současně ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů a dále se dopustil i zaviněného jednání, jímž narušil důstojnost soudcovské funkce (nejméně v případě popsaném pod bodem 36 kárného návrhu), a tak se dopustil kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Vzhledem k délce průtahů, jejich závažnosti a množství trestních věcí, v nichž byly zjištěny, předseda Obvodního soudu pro Prahu 6 navrhl, aby bylo kárně obviněnému uloženo kárné opatření podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona o soudech a soudcích, odvolání z funkce soudce.

Věc byla u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 13 Kss 6/2014. Rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 13 Kss 6/2014 – 138, byl kárně obviněný soudce uznán vinným, že:

A. jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 způsobil průtahy nerespektováním zákonné lhůty dle § 181 odst. 3 trestního řádu k nařízení hlavního líčení nebo učinění jiného úkonu směřujícího k rozhodnutí věci, a to v následujících trestních věcech:

1. sp. zn. 3 T 49/2013,
2. sp. zn. 3 T 79/2013,
3. sp. zn. 3 T 108/2013,
4. sp. zn. 3 T 129/2013,
5. sp. zn. 3 T 130/2013,
6. sp. zn. 3 T 136/2013,
7. sp. zn. 3 T 142/2013,
8. sp. zn. 3 T 147/2013,
9. sp. zn. 3 T 148/2013,
10. sp. zn. 3 T 155/2013,
11. sp. zn. 3 T 157/2013,
12. sp. zn. 3 T 165/2013,
13. sp. zn. 3 T 168/2013,
14. sp. zn. 3 T 170/2013,
15. sp. zn. 3 T 5/2014,
16. sp. zn. 3 T 30/2014,
17. sp. zn. 3 T 31/2014,
18. sp. zn. 3 T 32/2014,
19. sp. zn. 3 T 37/2014,
20. sp. zn. 3 T 41/2014,
21. sp. zn. 3 T 44/2014,
22. sp. zn. 3 T 48/2014,
23. sp. zn. 3 T 49/2014,
24. sp. zn. 3 T 51/2014,
25. sp. zn. 3 T 52/2014,
26. sp. zn. 3 T 53/2014,
27. sp. zn. 3 T 54/2014,
28. sp. zn. 3 T 56/2014,
29. sp. zn. 3 T 57/2014,
30. sp. zn. 3 T 58/2014,
31. sp. zn. 3 T 59/2014,
32. sp. zn. 3 T 60/2014,
33. sp. zn. 3 T 61/2014,
34. sp. zn. 3 T 65/2014,

B. jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 způsobil průtahy porušením zákonné povinnosti uvedené v § 181 odst. 2 trestního řádu, a to v následujících trestních věcech:

1. sp. zn. 3 T 47/2005 v době od 22. 1. 2013 do 26. 2. 2014 a od 30. 5. 2014 do 12. 8. 2014,
2. sp. zn. 3 T 55/2005 v době od 30. 10. 2013 do 28. 3. 2014,
3. sp. zn. 3 T 49/2011 v době od 18. 3. 2014 do 6. 5. 2014,
4. sp. zn. 3 T 174/2011 v době od 29. 5. 2014 do 4. 7. 2014,
5. sp. zn. 3 T 62/2012 v době od 26. 11. 2013 do 25. 2. 2014 a od 24. 3. 2014 do 12. 8. 2014,
6. sp. zn. 3 T 86/2012 v době od 19. 3. 2014 do 19. 6. 2014,

pokračování

7. sp. zn. 3 T 107/2012 v době od 29. 5. 2014 do 2. 8. 2014,
8. sp. zn. 3 T 49/2013 v době od 5. 3. 2014 do 25. 6. 2014,
9. sp. zn. 3 T 71/2013 v době od 11. 6. 2013 do 11. 12. 2013,
10. sp. zn. 3 T 72/2013 v době od 20. 9. 2013 do 20. 11. 2013,
11. sp. zn. 3 T 79/2013 v době od 10. 4. 2014 do 12. 8. 2014,
12. sp. zn. 3 T 80/2013 v době od 13. 9. 2013 do 4. 11. 2013, od 2. 12. 2013 do 23. 1. 2014 a od 14. 5. 2014 do 19. 6. 2014,
13. sp. zn. 3 T 105/2013 v době od 26. 8. 2013 do 8. 1. 2014, od 14. 1. 2014 do 3. 3. 2014 a od 19. 6. 2014 do 12. 8. 2014,
14. sp. zn. 3 T 108/2013 v době od 10. 10. 2013 do 10. 2. 2014,
15. sp. zn. 3 T 109/2013 v době od 8. 1. 2014 do 11. 2. 2014 a od 11. 4. 2014 do 23. 7. 2014,
16. sp. zn. 3 T 114/2013 v době od 24. 3. 2014 do 15. 5. 2014,
17. sp. zn. 3 T 119/2013 v době od 26. 11. 2013 do 20. 2. 2014,
18. sp. zn. 3 T 125/2013 v době od 14. 11. 2013 do 11. 2. 2014 a od 16. 4. 2014 do 17. 6. 2014,
19. sp. zn. 3 T 129/2013 v době od 30. 4. 2014 do 2. 7. 2014,
20. sp. zn. 3 T 130/2013 v době od 28. 4. 2014 do 4. 7. 2014,
21. sp. zn. 3 T 137/2013 v době od 28. 11. 2013 do 24. 3. 2014,
22. sp. zn. 3 T 148/2013 v době od 12. 3. 2014 do 12. 8. 2014,
23. sp. zn. 3 T 153/2013 v době od 22. 11. 2013 do 12. 8. 2014,
24. sp. zn. 3 T 155/2013 v době od 24. 3. 2014 do 22. 7. 2014,
25. sp. zn. 3 T 157/2013 v době od 24. 3. 2014 do 22. 7. 2014,
26. sp. zn. 3 T 160/2013 v době od 9. 1. 2014 do 17. 3. 2014 a od 19. 5. 2014 do 12. 8. 2014,
27. sp. zn. 3 T 161/2013 v době od 11. 4. 2014 do 26. 5. 2014 a od 4. 6. 2014 do 12. 8. 2014,
28. sp. zn. 3 T 5/2014 v době od 25. 2. 2014 do 15. 4. 2014,
29. sp. zn. 3 T 9/2014 v době od 21. 2. 2014 do 16. 4. 2014, od 18. 4. 2014 do 22. 5. 2014 a od 3. 7. 2014 do 12. 8. 2014,
30. sp. zn. 3 T 10/2014 v době od 28. 4. 2014 do 12. 8. 2014,
31. sp. zn. 3 T 13/2014 v době od 6. 3. 2014 do 8. 7. 2014,
32. sp. zn. 3 T 19/2014 v době od 28. 4. 2014 do 12. 8. 2014,
33. sp. zn. 3 T 22/2014 v době od 5. 3. 2014 do 12. 8. 2014,
34. sp. zn. 3 T 27/2014 v době od 9. 5. 2014 do 12. 8. 2014,
35. sp. zn. 3 T 28/2014 v době od 6. 5. 2014 do 12. 8. 2014,
36. sp. zn. 3 T 33/2014 v době od 30. 5. 2014 do 23. 7. 2014,
37. sp. zn. 3 T 36/2014 v době od 2. 5. 2014 do 2. 8. 2014,
38. sp. zn. 3 T 39/2014 v době od 29. 4. 2014 do 12. 8. 2014,
39. sp. zn. 3 T 43/2014 v době od 2. 6. 2014 do 12. 8. 2014,
40. sp. zn. 3 T 47/2014 v době od 1. 5. 2014 do 7. 7. 2014,
41. sp. zn. 3 T 124/98 v době od 30. 8. 2013 do 10. 2. 2014,
42. sp. zn. 3 T 57/2005 v době od 13. 1. 2014 do 26. 8. 2014,

C. jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 nepostupoval v souladu s § 2 odst. 4 trestního řádu a svou nečinností způsobil průtahy ve věci sp. zn. 3 Nt 1860/2013 v době od 6. 6. 2013 do 17. 7. 2014,

D. jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 způsobil průtahy nerespektováním zákonné lhůty pro vyhotovení rozhodnutí uvedené v § 129 odst. 3 trestního řádu ve věci sp. zn. 3 T 120/2012, v níž dne 21. 11. 2013 vyhlásil usnesení o vyloučení věci jednoho z obžalovaných, avšak jeho písemné vyhotovení předal kanceláři až dne 26. 3. 2014, dále dne 24. 3. 2014 vyhlásil rozsudek, přičemž lhůta k jeho vyhotovení mu byla na vlastní žádost

prodloužena do 7. 5. 2014, avšak písemné vyhotovení rozsudku předal kanceláři až dne 30. 5. 2014,

E. jako soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 se dopustil neoprávněné manipulace se soudním spisem sp. zn. 3 T 161/2013 tím, že dne 30. 12. 2013 vydal trestní příkaz, kterým obviněného uznal vinným, a poté, co byl tento trestní příkaz vypraven, dal kanceláři pokyn k jeho vymazání z elektronicky uložených dokumentů v systému ISAS a k jeho odstranění ze spisu,

tedy skutky uvedenými pod body A. až E. zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů a zaviněným jednáním uvedeným pod bodem E. zároveň narušil důstojnost soudcovské funkce, čímž spáchal kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech soudcích, za které mu bylo podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona o soudech soudcích uloženo kárné opatření ve formě odvolání z funkce soudce.

Výrokem II. citovaného rozhodnutí byl Mgr. Č. dále zproštěn kárného obvinění ve vztahu k některým vytýkaným skutkům a výrokem III. rozhodnutí bylo řízení ohledně dvou vytýkaných skutků zastaveno z důvodu opožděnosti kárného návrhu ve vztahu k těmto skutkům.

Ústavní stížnost Mgr. R. Č. proti rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 13 Kss 6/2014 – 138, Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 29. 2. 2016, sp. zn. III. ÚS 1850/15.

II.

Podání navrhovatele, vyjádření předsedy Obvodního soudu pro Prahu 6 a další průběh řízení

Dne 17. 2. 2018 podal Mgr. Č. u Nejvyššího správního soudu návrh, datovaný dnem 16. 2. 2018, na obnovu řízení ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 13 Kss 6/2014. Navrhovatel v daném podání důvody obnovy označuje jako „procesní“ a spatřuje je v tom, že jednání v jeho kárné věci dne 18. 2. 2015 na Nejvyšším správním soudu v Brně bylo konáno v jeho nepřítomnosti, ačkoliv kárný soud v průběhu zmíněného jednání telefonicky informoval o tom, že se jednání nemůže účastnit ze zdravotních důvodů, neboť na něj spadla postel, a požádal proto o jeho odročení. V návrhu na obnovu kárného řízení navrhovatel podrobně popisuje postup, jakým probíhalo stěhování postele v rámci vyklizení bytu navrhovatele dne 17. 2. 2015, a způsob, jakým došlo k jeho údajnému zranění zad. Navrhovatel uvedl, že tentýž den večer byl vyšetřen v nemocnici, kde mu byly aplikovány jedna či dvě injekce a nařizen klidový režim. Druhý den ráno požádal souseda o zapůjčení nabíječky, kterou již ve vyklizeném bytě neměl, a asi kolem deváté hodiny přišla do bytu zkontrolovat odvoz postele paní z realitní kanceláře Starlet s. r. o. Navrhovatel se poprvé pokoušel dovolat na Nejvyšší správní soud dne 18. 2. 2015 kolem 9.30 hod., přičemž první navázaný kontakt dle navrhovatele proběhl v 9.49 hod., kdy však nebyl úspěšně přepojen, a až při dalším hovoru se mu podařilo spojit s kanceláří kárných senátů a požádat, aby byl předseda senátu informován o jeho žádosti o odročení. Navrhovatel současně zaslal z mobilního telefonu textovou zprávu o své zdravotní indispozici rovněž místopředsedovi Obvodního soudu pro Prahu 6 Mgr. K. S. a vedoucí kanceláře daného soudu D. S.. Následně se navrhovatel dopravil do Pardubic ke svému obvodnímu lékaři a dne 1. 3. 2015 absolvoval další vyšetření v pardubické nemocnici. Další relevantní důvod pro odročení navrhovatel spatřuje v tom, že mu jiné skutečnosti objektivně bránily se na jednání řádně připravit (čelil tlaku ze strany vedení soudu, sdružení K213 a ze strany protikorupční policie, byl pracovně vytížen a řešil problémy se stěhováním a probíhajícím exekučním řízením).

pokračování

Za účelem prokázání svých tvrzení Mgr. Č. navrhoval provedení dokazování potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 18. 2. 2015, lékařskými zprávami ze dne 1. 3. 2015, dvěma audiozáznamy k doložení stěhování postele, fotodokumentací předmětné postele, dvěma audiozáznamy k doložení telefonického sdělení žádosti o odročení Nejvyššímu správnímu soudu, textovými zprávami zaslanými Mgr. S. a D. S., přehledem jednání navrhovatele konaných dne 17. 2. 2015 a v den konání veřejného zasedání navrhovatel dále doložil lékařskou zprávu o jeho ambulantním vyšetření dne 17. 2. 2015.

Na základě uvedeného Mgr. Č. navrhl, aby kárný soud obnovil kárné řízení ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 13 Kss 6/2014 v rozsahu výroku I rozhodnutí kárného soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 13 Kss 6/2014 – 138, a aby bylo v tomto rozsahu dané rozhodnutí zrušeno.

V předmětném podání ze dne 16. 2. 2018 navrhovatel dále uvedl, že „*hmotněprávní*“ důvody obnovy, stejně jako tvrzení a důkazy týkající se stavu jeho senátu 3T a docházky a zdravotního stavu doplní „*neprodlené*“, neboť se mu „*pomocí specialisty v oboru IT podařilo teprve až dne 14. února 2018 obnovit pracovní e-maily a některé další dokumenty*“, na základě kterých může údajně prokázat svá tvrzení.

Tehdejší zastupující předseda Obvodního soudu pro Prahu 6 Mgr. S. se k návrhu na povolení obnovy řízení písemně vyjádřil dne 26. 2. 2018 a navrhl jeho zamítnutí. Návrh na obnovu řízení dle jeho přesvědčení neobsahuje žádné skutečnosti kárnému soudu dříve neznámé a tím spíše pak neobsahuje ani skutečnosti, které by samy o sobě či ve spojení s jinými mohly odůvodnit jiné rozhodnutí ve věci.

Dne 5. 3. 2018 doručil Nejvyšší správní soud navrhovateli oznámení o konání veřejného zasedání v této věci dne 25. 4. 2018 od 15.00 hod. Uvedené oznámení obsahovalo současně následující přípis: „*Nejvyšší správní soud Vás současně vyzývá, abyste zdejšímu soudu do 30. 3. 2018 doložili, popř. označili veškeré důkazy, jejichž provedení v rámci řízení o povolení obnovy navrhujete. Současně Vás upozorňujeme, že CD, které jste zdejšímu soudu zaslal bez jakéhokoliv průvodního dopisu ke sp. zn. 13 Kss 6/2014, není funkční a není z něj tedy zřejmé, z jakého důvodu bylo zdejšímu soudu zasláno a co z něj má být patrné.*“

Dne 14. 3. 2018 navrhovatel uplatnil vůči člence kárného senátu doc. JUDr. Janě Reschové, CSc., námitku podjatosti. V souladu s § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 10 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“) byla tato věc přidělena jinému senátu Nejvyššího správního soudu, který rozhodl usnesením ze dne 27. 3. 2018, č. j. Nao 77/2018 – 51, tak, že JUDr. Jana Reschová není vyloučena z projednávání a rozhodování této věci.

Dne 30. 3. 2018 Nejvyšší správní soud od Mgr. Č. dále obdržel v elektronické podobě podání nazvané „*Návrh kárně obviněného na obnovu řízení*“, jež navrhovatel označil datem „*dne 16. února 2018 včetně doplnění ze dne 29. března 2018*“, které bylo následně v rozšířené podobě kárnému soudu doručeno též prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 19. 4. 2018 (k poštovní přepravě bylo podání navrhovatelem předáno dne 3. 4. 2018). Toto podání ve své kompletní podobě uvádí na 45 stranách vedle dosavadních „procesních“ důvodů zcela nové tvrzené důvody obnovy kárného řízení.

Dne 13. 4. 2018 navrhovatel kárnému soudu doručil „*Přehled navržených důkazních prostředků k návrhu na obnovu řízení*“ a některé navrhované důkazy předložil na CD.

K „*doplnění návrhu na obnovu řízení*“ kárný soud dne 17. 4. 2018 dále obdržel vyjádření předsedy Obvodního soudu pro Prahu 6 poukazující na to, že návrhovatelem nově tvrzené skutečnosti byly uplatněny až po lhůtě pro podání návrhu na obnovu řízení, přičemž ani tyto nově uváděné skutečnosti by nemohly odůvodnit jiné rozhodnutí ve věci.

Dne 23. 4. 2018 návrhovatel dále podal „*návrh na ustanovení zástupce a žádost o odročení jednání*“. Kárný soud dne 24. 4. 2018 návrhovateli sdělil, že jeho návrhu na odročení veřejného zasedání nebude vyhověno a o jeho návrhu na ustanovení obhájce bude rozhodnuto v průběhu veřejného zasedání. Dne 25. 4. 2018 zaslal Mgr. Č. kárnému soudu další podání označené jako „*vyjádření ke sdělení OS pro Prahu 6 a vyjádření k průběhu exekučního řízení*“, k němuž mimo jiné připojil přehled hlavních líčení, která měl nařízena dne 17. 2. 2015, a dále již zmíněnou lékařskou zprávu o ambulantním vyšetření dne 17. 2. 2015 ve 22.50 hod. ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady.

Při veřejném zasedání, konaném v souladu s § 286 odst. 1 a 2 trestního řádu ve spojení s § 25 zákona č. 7/2002 Sb. dne 25. 4. 2018, předseda kárného senátu nejprve dle § 235 odst. 1 trestního řádu ve spojení s § 25 zákona č. 7/2002 Sb. podal na podkladě spisu stručnou zprávu o dosavadním stavu věci. Následně strany ve svých úvodních přednesech setrvaly na svých dosavadních stanoviscích, po té kárný soud vyhlásil usnesení, jímž dle § 33 odst. 2 a 4 trestního řádu ve spojení s § 25 zákona č. 7/2002 Sb. zamítl návrh Mgr. Č. na přiznání nároku na bezplatnou obhajobu a na ustanovení obhájce, a toto rozhodnutí, jež bylo zaznamenáno v protokolu o veřejném zasedání, předseda kárného senátu stručně odůvodnil. Následně strany přednesly své závěrečné návrhy.

III. Posouzení věci soudem

Podle § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. ve lhůtě 3 let od právní moci rozhodnutí senátu podle § 19 odst. 1 může soudce, předseda soudu, místopředseda soudu, předseda kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu, státní zástupce nebo soudní exekutor podat návrh na obnovu kárného řízení.

Podle § 25 téhož zákona, nestanoví-li tento zákon jinak nebo *nevyplyvá-li z povahy věci něco jiného*, v kárném řízení se *přiměřeně* použijí ustanovení trestního řádu. K tomuto ustanovení se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 1076/07, v němž, mimo jiné, uvedl: „*To však neznamená, že kárné řízení je totéž jako řízení trestní; přiměřeným použitím je míněno, že ustanovení trestního řádu se použijí s přiblížením ke smyslu a podstatě kárného řízení, jímž je mimo jiné ochrana integrity soudcovského sboru, nezávislosti a nestrannosti soudců a soudní moci a důvěry veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.*“

Kárný senát proto takto přiměřeně postupoval podle trestního řádu, když zákon č. 7/2002 Sb. sice připouští možnost podat návrh na obnovu kárného řízení ve lhůtě 3 let od právní moci odsuzujícího kárného rozhodnutí, podrobnější úpravu tohoto řízení však neobsahuje.

Ustanovení § 277 trestního řádu stanoví, že „*[s]končilo-li trestní stíhání vedené proti určité osobě pravomocným rozsudkem, pravomocným trestním příkazem, pravomocným usnesením o zastavení trestního stíhání, pravomocným usnesením o podmíněném zastavení trestního stíhání, pravomocným usnesením o schválení narovnání nebo pravomocným usnesením o postoupení věci jinému orgánu, lze v trestním stíhání téže osoby pro týž skutek pokračovat, pokud nebylo takové rozhodnutí zrušeno v jiném předepsaném řízení, jen byla-li povolena obnova trestního řízení. Před povolením obnovy lze ke zajištění důkazního materiálu a ke zajištění osoby obviněného provádět vyšetřovací úkony jen v mezích ustanovení této hlavy*“.

pokračování

Podmínky obnovy trestního řízení stanoví trestní řád v § 278. Z odst. 1 tohoto ustanovení, má-li být přiměřeně použito v kárném řízení, vyplývá, že obnova kárného řízení, které skončilo pravomocným rozhodnutím o vině, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy kárnému soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině anebo vzhledem k nimž by původně uložené kárné opatření bylo ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti kárného provinění nebo k poměrům kárně obviněného nebo uložený druh kárného opatření by byl ve zřejmém rozporu s účelem této sankce (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 11. 5. 2011, č. j. 13 Kss 4/2011 – 60, o povolení obnovy kárného řízení; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Kárný soud návrh na povolení obnovy řízení ovšem zamítne podle § 283 písm. d) trestního řádu ve spojení s § 25 zákona č. 7/2002 Sb., neshledá-li důvody obnovy podle § 278 trestního řádu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 11. 10. 2011, č. j. 13 Kss 3/2011 – 51, jímž byl zamítnut návrh kárně odsouzeného na obnovu kárného řízení).

Dále kárný soud připomíná, že podle § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb. kárný senát bez ústního jednání řízení zastaví, byl-li návrh na zahájení řízení podán opožděně nebo byl-li vzat zpět.

Podání navrhovatele ze dne 16. 2. 2018, jímž se domáhal, aby kárný soud povolil obnovu kárného řízení ve věci sp. zn. 13 Kss 6/2014 z důvodu porušení jeho práva na spravedlivý proces spočívajícího v tom, že jednání dne 18. 2. 2015 bylo konáno v jeho nepřítomnosti, bylo kárnému soudu doručeno dne 17. 2. 2018, tj. jeden den před uplynutím tříleté objektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu kárného řízení počínající od právní moci původního rozhodnutí (§ 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.).

Lze považovat za zarážející, že ačkoliv Mgr. Č. veřejně avizoval již po svém kárném postihu v roce 2015, že podá návrh na obnovu řízení, ponechával podání tohoto návrhu, o němž měl dle svých vyjádření za to, že zásadním způsobem zpochybňuje původní kárné rozhodnutí, až na předposlední den tříleté lhůty. Nicméně, je třeba konstatovat, že daný návrh byl podán včas a je tedy namíste posoudit, zda skutečně obsahuje nové skutečnosti nebo zda se v něm navrhují nové důkazy, tj. takové skutečnosti nebo důkazy kárnému soudu dříve neznámé, které nebyly předmětem dokazování nebo zjišťování či posouzení v kárném řízení, jehož se návrh na obnovu týká, a které by současně samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve mohly odůvodnit jiné rozhodnutí o vině anebo vzhledem k nimž by původně uložené kárné opatření bylo ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti kárného provinění.

Pokud jde tedy o tyto navrhovatelem uváděné důvody, kárný senát předně podotýká, že obnova řízení jakožto mimořádný opravný prostředek se vztahuje podle § 278 odst. 1 trestního řádu výhradně na vady ve skutkových zjištěních, které vznikly tím, že soudu v době jeho rozhodování nebyly známy skutečnosti nebo důkazy způsobilé změnit skutkový stav věci a teprve na tomto skutkovém základě ovlivnit jeho právní posouzení a následně i výrok o vině či o sankci (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 792/02).

Takovými novými skutečnostmi nejsou okolnosti mající za cíl dodatečně odůvodnit neúčast Mgr. Č. u kárného jednání dne 18. 2. 2015, nýbrž skutečnosti způsobilé ovlivnit posouzení samotného merita případu. Výše shrnutá tvrzení navrhovatele, jimiž rozvádí toliko tvrzené procesní důvody obnovy řízení a jež se týkají jeho neúčasti na jednání kárného soudu dne 18. 2. 2015, ani k těmto tvrzením navrhované důkazy by tedy ani v případě své pravdivosti nemohly samy o sobě odůvodnit povolení obnovy řízení, proto kárný soud navrhované důkazy v řízení o návrhu na obnovu neprováděl.

Nad rámec uvedeného kárný senát pro úplnost dodává, že ani nyní návrhovatelem tvrzené skutečnosti a předkládané důkazní návrhy nemohou zpochybnit správnost závěru kárného senátu uvedeného v jeho původním rozhodnutí ze dne 18. 2. 2015, č. j. 13 Kss 6/2014 – 138, že Mgr. Č. nebyl z jednání řádně omluven a že tedy byly dány podmínky k tomu, aby kárný soud jednal v jeho nepřítomnosti (§ 17 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.). Mohl-li se Mgr. Č., jak uvádí, dopravit dne 18. 2. 2015 (tj. v den jednání kárného soudu) k lékaři, zjevně se mohl, nejlépe v ranních hodinách, tedy ještě před zahájením jednání v jeho věci v budově Nejvyššího správního soudu v Brně v 9.00 hod., dopravit i ke komunikačnímu prostředku (zejména na Obvodním soudu pro Prahu 6), pomocí něhož by kárnému soudu zaslal řádnou omluvu z jednání doloženou příslušnou lékařskou zprávou o jeho vyšetření v nemocnici předchozího večera, o němž se v návrhu na obnovu zmiňuje. Takovou lékařskou zprávou ovšem tehdy (dne 18. 2. 2015) návrhovač nedoložil a poprvé ji kárnému soudu předložil až dne 25. 4. 2018 těsně před zahájením veřejného zasedání o jeho návrhu na obnovu.

Dále lze přisvědčit argumentaci uvedené ve vyjádření zastupujícího předsedy Obvodního soudu pro Prahu 6 Mgr. S. ze dne 26. 2. 2018, dle něhož tvrzení návrhovatele, že dne 18. 2. 2015 kolem deváté hodiny předával pracovníci realitní kanceláře Starlet s. r. o. vyklizený byt na adrese Moldavská 13, Praha 10, nasvědčuje tomu, že neměl v úmyslu účastnit se jednání nařízeného na tentýž den a tutéž hodinu do budovy Nejvyššího správního soudu v Brně.

Vzhledem k výše uvedenému kárný soud neshledal ani další tvrzení, proč má Mgr. Č. za to, že se nemohl účastnit jednání dne 18. 2. 2015 (údajný tlak ze strany vedení soudu, sdružení K213 a ze strany protikorupční policie, pracovní zátěž, problémy se stěhováním a exekucí), za relevantní důvody obnovy kárného řízení ve smyslu § 278 odst. 1 trestního řádu ve spojení s § 25 zákona č. 7/2002 Sb. S opakovanými žádostmi Mgr. Č. o odročení věci se kárný soud vypořádal již ve svém původním rozhodnutí ze dne 18. 2. 2015, č. j. 13 Kss 6/2014 – 138, takto:

„Po provedeném dokazování [na prvním jednání ve věci sp. zn. 13 Kss 6/2014 dne 21. 1. 2015, které se konalo za účasti kárně obviněného soudce - pozn. NSS] kárně obviněný požádal o odročení jednání z toho důvodu, že kárný návrhovač předložil výše uvedené nové listinné důkazy, ke kterým se kárně obviněný chtěl blíže vyjádřit v písemné podobě. Mnoho věcí je dle jeho názoru vytrženo z kontextu a rád by je uvedl na pravou míru. Kárně obviněný současně uvedl, že si zapomněl lékařské zprávy, které chtěl soudu doložit. Kárný senát uvedenému návrhu kárně obviněného vyhověl, neboť se většina nově předložených listin sice přímo netýkala předmětu kárného návrhu, mohla mít však určitý význam pro celkové hodnocení osoby kárně obviněného. Z tohoto důvodu kárný soud odročil jednání na neurčito a kárně obviněnému uložil, aby ve lhůtě 7 dnů, tj. do 28. 1. 2015, předložil soudu své vyjádření a případně navrhl, jaké důkazy navrhuje provést.

Mgr. Č. následujícího dne po jednání nablížel do spisu, kam byly rovněž nově předložené listinné důkazy založeny, následně mu byl na jeho žádost zaslán kompletní zvukový záznam z jednání ze dne 21. 1. 2015, nicméně v uvedené lhůtě, ani později až do 16. 2. 2015, žádné vyjádření ani důkazní návrhy soudu nepředložil.

Kárný soud dne 28. 1. 2015 obdržel pouze další dva listinné důkazy dodatečně předložené kárným návrhovatelem. Konkrétně se jednalo o:

- výstup šetření z databáze ISAS provedené správkyňou této databáze ve spolupráci s firmou CCA k okolnostem, za nichž byly do ISASu vloženy a smazány údaje týkající se trestního příkazu ze dne 30. 12. 2014 ve věci sp. zn. 3 T 161/2013,
- kopii e-mailu, který Mgr. Č. zaslal dne 17. 9. 2014 člence soudcovské rady JUDr. K. K..

pokračování

Tyto nové důkazy byly Mgr. Č. zaslány, takže byl s nimi seznámen. Stejně tak byl dne 2. 2. 2015 řádně vyrozuměn i o jednání nařízeném na 18. 2. 2015. Od Mgr. Č. předseda kárného senátu obdržel až dne 16. 2. 2015 odpoledne podání zasláné elektronickou poštou, v němž kárně obviněný uvedl následující:

„Vážený pane předsedo,

s hlubokou úctou k Vám i ostatním členům senátu si Vás dovoluji požádat o odročení kárného řízení dne 18. února 2015. K mé osobě bylo řečeno, resp. ve spisovém materiálu se nacházejí tvrzení, která z určitého úhlu pohledu a subjektivní motivace, hodnotí mé pracovní výsledky, poukazují na mé majetkové poměry i mi přisuzují kontakty se zavadovými osobami.

Vážený pane doktore, v současné době, kdy jsem nejen přišel o veškerý majetek, jsem prověřován policií a současně i v postavení kárně obviněného, jediné co mám, je má čest, hrdost, mé znalosti a životní poznání.

Na Vaši výzvu k vyjádření se ke skutečnostem, které byly vzneseny v závěru prvního jednání, jsem sepsal vyjádření, které jsem se snažil koncipovat věcně, stručně a současně i doložit má tvrzení. Poté, co jsem se seznámil se spisovým materiálem v mé věci, byl jsem velmi nemile překvapen, jaké manipulaci jsem byl vystaven a zvažoval jsem a stále zvažuji, jaké kroky v tomto podniku, proto jsem doposud váhal, zda zahrnout do mého vyjádření i další okolnosti. Zajisté jsem v pracovním i soukromém životě pochybil, ale vždy se k mému jednání stavím čelem a snažím se ze svých chyb poučit. Mé vyjádření Vám tedy také zasílám [*ke předemtnému elektronickému podání ovšem žádná příloha, která by obsahovala obsáhlejší vyjádření kárně obviněného, připojena nebyla – pozn. N.S.S.*]. Vážený pane předsedo, jelikož se rozhodnutí Vašeho senátu bude přímo dotýkat mé osoby a mých osobnostních práv, dále mimo jiné i proto, že mé kárné řízení se dostalo do veřejného zájmu spolku K213, považuji za potřebné, spravedlivé a morální, ale zejména v budoucnu z historického hlediska za zásadní, aby byly řádně prověřeny či prošetřeny tyto věci:

1. Postup a pokyny a jejich zákonná a nediskriminační oprávněnost v případě mnou provedených lustrací.
2. Důkladná a podrobná kontrola senátu 3T a porovnání fungování před mým nástupem a po něm.

Myslím, že v krátké době lze očekávat vyhodnocení výsledku policejního prověřování. Současně jsem podal podnět na MSp k hloubkové kontrole v senátu 3T, kdy mám za to, že zde v minulosti často docházelo k vykazování odlišných údajů oproti skutečnému stavu věcí dle spisového materiálu.

Pane předsedo, já rozhodně nemám zájem protahovat kárné řízení, je to pro mě zbytečně stresující faktor, ale už dále nedopustím, abych byl veřejně haněn, proto Vás zdvořile žádám o odrok jednání.“

Předseda kárného senátu po konzultaci s jednotlivými členy senátu kárně obviněnému dne 17. 2. 2015 elektronickou cestou sdělil, že opakovanému návrhu na odročení jednání nebude vyhověno, neboť pro něj kárný soud neshledává žádný důvod s tím, že bližší důvody nevyhovění žádosti kárně obviněného budou účastníkům řízení sděleny při jednání, které se uskuteční v plánovaném termínu dne 18. 2. 2015, o němž byl kárně obviněný řádně vyrozuměn.

Na toto ústní jednání konané dne 18. 2. 2015 se kárně obviněný bez řádné omluvy nedostavil. Za kárného navrhovatele se ke jednání na základě příslušného pověření opět dostavil Mgr. K. S. Kárný soud proto v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. jednal v nepřítomnosti kárně obviněného.

Předseda kárného senátu nejprve shrnul důvody, pro které nebylo návrhu na odročení jednání vyhověno. Především uvedl, že kárnému soudu nebylo zřejmé, jakého cíle by mělo být opakovaným odročením jednání dosaženo a kdy by tedy bylo možné ve věci jednat a rozhodnout. Důkazní návrhy kárně obviněného hodnotil kárný senát nejen jako opožděné, ale zejména jako velmi neurčité, přičemž nebylo jasné, jak by měly být provedeny

ani co by jimi mělo být ve vztahu ke předmětu kárného návrhu, tedy ke konkrétním skutkům, jak jsou v kárném návrhu vymezeny, prokázáno. Tyto návrhy se buď netýkaly přímo předmětu kárného návrhu, nebo měly prokazovat toliko skutečnosti, které kárný senát považoval za nesporné, např. to, že i v minulosti docházelo v senátu 3 T k závažným pochybením a že ho Mgr. Č. zdědil ve špatném stavu. To ostatně nepochybně ani kárný navrhovatel a další dokazování k této otázce, pokud by vůbec bylo po dvou letech od převzetí senátu 3 T Mgr. Č. proveditelné, by bylo ve vztahu ke předmětu řízení zcela nadbytečné. Kárný soud již v rámci předběžného šetření provedl důkladnou analýzu všech spisů, jichž se týkají jednotlivé skutky vymezené v kárném návrhu, a zaznamenal veškeré relevantní úkony Mgr. Č. a dalších osob v těchto spisech. Nad tento rámeček považoval Nejvyšší správní soud za zcela nadbytečné zabývat se ostatními spisy přidělenými Mgr. Č., pokud by snad takový postup měl z dosti neurčitého návrhu Mgr. Č. na provedení „důkladné a podrobné kontroly senátu 3 T“ vyplývat. Pokud se kárně obviněný cítil být poškozen skutečnostmi, které tvrdil a které listinnými důkazy dokládal kárný navrhovatel, měl se kárně obviněný proti těmto tvrzením bránit právě při jednání, a nikoliv opětovnou, tentokrát zcela bezdůvodnou, žádostí o jeho odročení.“

Ze všech uvedených důvodů tedy kárný soud výrokem I. tohoto rozhodnutí návrh na obnovu kárného řízení ze dne 16. 2. 2018 podle § 283 písm. d) trestního řádu ve spojení s § 25 zákona č. 7/2002 Sb. zamítl.

Pokud jde o podání navrhovatele ze dne 29. 3. 2018, v němž vedle již uvedených procesních důvodů nově formuloval i důvody hmotněprávní, jimiž brojil proti jednotlivým bodům odsuzujícího výroku původního rozhodnutí ze dne 18. 2. 2015, č. j. 13 Kss 6/2014 – 138, považoval kárný senát za podstatné, že dané podání obsahuje zcela nové důvody, navrhovatelem dříve neuvedené, které ovšem byly vzneseny již po lhůtě pro podání návrhu na obnovu řízení stanovené v § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., která v daném případě uplynula dne 18. 2. 2018 (za takové včasné uvedení důvodů obnovy rozhodně nelze považovat skutečnost, že navrhovatel ve svém návrhu ze dne 16. 2. 2018 zmínil, že tyto další důvody obnovy řízení doplní později). Kárný senát se proto nejprve zabýval otázkou, zda je takové „doplnění návrhu“ v daném řízení přípustné.

V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2016, sp. zn. 8 Tz 25/2015, v němž se Nejvyšší soud vyslovil k možnosti uplatnit v řízení o stížnosti proti usnesení o zamítnutí návrhu na povolení obnovy trestního řízení nové skutečnosti a důkazy, k čemuž zejména uvedl:

„V řízení o stížnosti proti usnesení o zamítnutí návrhu na povolení obnovy podle § 283 písm. d) tr. ř. je v určitém smyslu limitováno i použití zmiňovaného § 145 odst. 2 tr. ř., podle něhož ‚ lze stížnost oprít o nové skutečnosti a důkazy ‚, protože v takové stížnosti je nutné se omezit jen na ‚nova‘ vztahující se ke skutečnostem, které byly uváděny již v návrhu na povolení obnovy, jejíž rozsah, jak bylo výše uvedeno, je vymezen podmínkami stanovenými v § 278 odst. 1 tr. ř. Uvedený závěr vychází z podstaty rozhodování o obnově řízení, při němž soud porovnává výsledky provedeního dokazování v původním řízení s důkazy posuzovanými v rámci řízení o povolení obnovy na podkladě podaného návrhu. Novou skutečnost je v řízení o obnově zpravidla nutno prokázat novými důkazy. Při rozhodování, zda má být povolena obnova řízení, je povinností soudu přezkoumat, zda navrhovaný důkaz je důkazem novým, soudem dříve neznámým, a zda kromě toho na základě něho by mohlo dojít v naznačených směrech k jinému rozhodnutí ve věci. Musí proto pro potřeby rozhodnutí této otázky hodnotit navrhované důkazy. Toto hodnocení ale nemůže přesahovat rámeček zjištění, zda navrhovaný důkaz sám nebo ve spojení s již provedeným dokazováním by mohl vést v naznačených směrech k jinému rozhodnutí (srov. přiměřeně rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 1956, sp. zn. 2 Tz 4/56, uveřejněné pod č. 40/1956 Sb. rozh. tr., či ze dne 26. 8. 1960, sp. zn. 7 Tz 3/60, uveřejněné pod č. 43/1960 Sb. rozh. tr.). Řízení o povolení obnovy podle § 278 a násl. tr. ř. je řízením, v němž je soud vázán návrhem oprávněné osoby, z čehož plyne, že zde neplatí revizní princip. Soud je proto

pokračování

oprávněn zabývat se jen těmi výroky, u kterých se navrhovatel povolení obnovy domáhá. To znamená, že pouze u těchto výroků řeší soud otázku, zda v návrhu uvedené skutečnosti nebo důkazy by samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi nebo důkazy již známými mohly odůvodnit jejich změnu (srov. přiměřeně rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 1991, sp. zn. 1 Tzř 9/91, uveřejněné pod č. 32/1992 Sb. rozh. tr., obdobně též usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 62/04).

*Z tohoto důvodu i v rámci stížnosti podané proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení podle § 283 písm. d) tr. ř. **se nelze domáhat ve smyslu § 145 odst. 2 tr. ř. takových nových skutečností, které nebyly předmětem řízení o povolení obnovy řízení, tzn. nebyly v návrhu uvedeny. Pokud by o takové nové skutečnosti nebo důkazy šlo, nebylo by možné o nich rozhodnout v rámci stávajícího řízení, ale takové nové okolnosti či důkazy by představovaly podmínky pro podání nového návrhu na povolení obnovy řízení.***“ (důraz doplněn)

Byť se daný judikát zabývá odlišným právním problémem, považuje kárný soud za podstatné zdůraznit, že návrh na obnovu kárného řízení je mimořádným opravným prostředkem, který není a z povahy věci ani nemůže být založen na revizním principu, ale naopak je vázán toliko na důvody uplatněné v návrhu podaném v zákonné lhůtě, přičemž tyto důvody musí být zpravidla podloženy novými důkazy.

V řízení o obnově kárného řízení proto nelze akceptovat podání blanketních nebo neúplných návrhů, jež by bylo možno doplňovat o nové důvody obnovy až po uplynutí zákonné lhůty. Na rozdíl od trestního řádu, který pro obnovu trestního řízení ve prospěch obviněného (z pohledu trestního práva zcela logicky) žádnou lhůtu nestanoví, zákon č. 7/2002 Sb. stanoví v § 22 odst. 1 k podání návrhu na obnovu kárného řízení objektivní lhůtu tří let od právní moci původního rozhodnutí. Danou lhůtu je tedy třeba v tomto smyslu považovat za nepřekročitelnou a nelze ji ani uměle prodlužovat blanketním či neúplným návrhem.

Podání obsahující nové, dříve neuplatněné důvody obnovy, proto musí být považováno za zcela nový návrh, který taktéž musí být podán v zákonné lhůtě stanovené v § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. Je totiž třeba především vycházet z toho, že návrh na obnovu řízení je mimořádným opravným prostředkem způsobilým prolomit účinky pravomocného rozhodnutí, čímž představuje určité omezení principu právní jistoty a zásady *ne bis in idem*, z tohoto důvodu proto dle kárného senátu nelze připustit účelové prodlužování zákonné lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení.

Pro srovnání lze opět odkázat na úpravu institutu obnovy řízení v trestním řádu, podle něhož musí být návrh na obnovu řízení v neprospěch obviněného v zákonem stanovené lhůtě [§ 279 písm. b) trestního řádu] nejen podán, ale v této lhůtě musí být rovněž obnova řízení pravomocně povolena (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 2. 2013, sp. zn. 7 Tz 83/2012, nebo usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 7. 2002, sp. zn. 4 T 137/2002). Skutečnost, že po uplynutí zákonné lhůty již nelze uplatňovat nové důvody, je tedy v trestním právu procesním zcela zjevná. Jak již bylo řečeno, obnova trestního řízení ve prospěch obviněného vůbec časově limitována není, v tom se však zákonodárce, jenž si byl nepochybně vědom významu právní jistoty, pokud jde mj. o otázku, zda je určitá osoba oprávněna vykonávat funkci soudce, státního zástupce či soudního exekutora, při úpravě obnovy kárného řízení od trestního řádu úmyslně odchýlil.

Poměrně explicitní je v daném ohledu rovněž úprava obsažená v občanském soudním řádu, podle něhož musí být důvody obnovy uplatněny již v podané žalobě na obnovu řízení, přičemž důvody obnovy nelze po uplynutí zákonné lhůty pro její podání již dále měnit (§ 232 odst. 2

zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“) a soud nemůže napadené rozhodnutí posuzovat z jiného důvodu, než který byl označen v žalobě nebo který byl uplatněn dodatečně v době, kdy ještě běžela lhůta k žalobě. Neuvede-li ten, kdo podává žalobu na obnovu řízení, v žalobě důvod obnovy řízení nebo označí-li v žalobě za důvod obnovy řízení něco jiného, než je uvedeno v § 228 odst. 1 o. s. ř., jde o takovou vadu žaloby, která brání pokračování v řízení (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 2. 2013, sp. zn. 21 Cdo 487/2012, ze dne 15. 8. 2012, sp. zn. 21 Cdo 734/2011, či ze dne 14. 12. 2010, sp. zn. 32 Cdo 2586/2009).

Při uplatnění těchto východisek je v nyní posuzované věci třeba podotknout, že v návrhu na obnovu kárného řízení ze dne 16. 2. 2018 Mgr. Č. uplatnil pouze procesní důvody obnovy řízení spočívající v tom, že jednání dne 18. 2. 2015 bylo konáno v jeho nepřítomnosti, čímž dle jeho přesvědčení došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Žádné další důvody obnovy dané podání neobsahovalo, nýbrž ve vztahu k hmotněprávním důvodům obnovy toliko avizovalo, že tvrzení a důkazy k nim budou doplněny neprodleně.

Jak již bylo konstatováno, dne 30. 3. 2018 kárný soud obdržel další podání Mgr. Č. označené jako „*Návrh kárně obviněného na obnovu řízení*“, jež navrhovatel označil datem „*dne 16. února 2018 včetně doplnění ze dne 29. března 2018*“ a které bylo Nejvyššímu správnímu soudu zasláno ve třech samostatných elektronických zprávách. Byť byl text daného podání zjevně neúplný a obsahoval prázdné, resp. nečitelné stránky, nově zahrnoval též část poukazující na domnělá pochybení vztahující se k výrokové části I. bodům A. až E. původního rozhodnutí kárného soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 13 Kss 6/2014 – 138. Toto podání bylo následně již v úplné podobě kárnému soudu doručeno nejprve elektronicky dne 10. 4. 2018, a po té též prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 19. 4. 2018 (k poštovní přepravě bylo podání navrhovatelem předáno, dle razítka na poštovní obálce, dne 3. 4. 2018).

Vzhledem k již uvedenému ovšem dle kárného senátu nelze akceptovat navrhovatelem naznačovaný přístup, dle něhož jeho následné podání ze dne 29. 3. 2018 představuje pouhé doplnění původního návrhu na obnovu, nýbrž je třeba na tyto nové, dříve neuplatněné důvody obnovy nahlížet jako na nový návrh.

Bez významu není ani skutečnost, že lhůtu tří let od právní moci původního rozhodnutí lze považovat za poměrně dlouhou a vůči navrhovateli obnovy v zásadě vstřícnou (zákonodárce nestanovil souběžně žádnou subjektivní lhůtu pro podání návrhu na obnovu, ač by to jistě bylo účelné), přičemž z podání Mgr. Č. dle kárného senátu nevyplývají ani žádné objektivní důvody, proč tato lhůta nemohla být z jeho strany dodržena. Svůj úmysl podat návrh na obnovu řízení přitom Mgr. Č. v médiích prezentoval již krátce po svém odvolání z funkce soudce v únoru 2015. Uvádí-li nyní Mgr. Č., že teprve dne 14. 2. 2018 mu byly pomocí specialisty v oboru IT obnoveny pracovní e-maily a některé další dokumenty, na základě kterých může prokázat svá tvrzení, nelze na základě tohoto tvrzení dovodit, že uvedené dokumenty skutečně nebylo možno obnovit v průběhu tříleté lhůty dříve, ani z něho nevyplývá, proč důvody obnovy nemohly být alespoň v základních rysech uplatněny již v zákonné lhůtě, tj. do 18. 2. 2018.

Za výzvu k rozšíření důvodů obnovy řízení rozhodně nelze považovat výzvu kárného soudu spojenou s vyrozuměním navrhovatele o konání veřejného zasedání, aby veškeré důkazy, jejichž provedení v rámci řízení o povolení obnovy navrhuje, doložil zdejšímu soudu do 30. 3. 2018. Tyto případné důkazy se samozřejmě měly vztahovat k tvrzeným důvodům obnovy, které navrhovatel včas uplatnil ve svém původním návrhu ze dne 16. 2. 2018, a tedy tato výzva neopravňovala navrhovatele k tomu, aby v podání ze dne 29. 3. 2018 uplatnil důvody další a navrhl provedení řady důkazů, jež se k původnímu návrhu vůbec nevztahují.

pokračování

Ze všech uvedených důvodů dospěl kárný soud k závěru, že podání navrhovatele ze dne 29. 3. 2018 obsahující nové, dříve neuplatněné důvody obnovy je třeba považovat za nový návrh, který však již byl podán po uplynutí zákonné lhůty. Kárný soud proto podle § 14 písm. a) ve spojení s § 22 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. řízení o tomto opožděném návrhu na zahájení řízení o povolení obnovy zastavil.

K procesnímu rozhodnutí vyhlášenému při veřejném zasedání kárný soud pro úplnost poznamenává, že Mgr. Č. svůj návrh na „*ustanovení zástupce*“ opíral o § 35 odst. 9 s. ř. s., který se ovšem na kárné řízení vůbec neužije; je třeba postupovat podle § 33 odst. 2 až 4 trestního řádu ve spojení s § 25 zákona č. 7/2002 Sb. Pokud by kárný soud měl postupovat doslovně podle zmiňovaného ustanovení trestního řádu, byla by jediným kritériem pro přiznání bezplatné obhajoby nemajetnost, kterou Mgr. Č. dokládal tvrzením, že na něj byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 11. 9. 2017, č. j. KSPA 53 INS 133328/2017-A-12, prohlášen úpadek. Je ovšem třeba opět vycházet v první řadě z toho, že i úprava bezplatné obhajoby v trestním řádu je jako ostatní ustanovení trestního řádu použitelná na kárné řízení pouze přiměřeně a pouze do té míry, v jaké odpovídá povaze kárného řízení. Dále je třeba vzít v úvahu i to, že v dané věci již nejde o původní kárné řízení, v němž Mgr. Č. vystupoval jako kárně obviněný soudce, ale jde o kárně odsouzenou osobu, která byla pravomocně odvolána z funkce soudce a nyní vystupuje jako navrhovatel obnovy kárného řízení, přičemž tento návrh je, jak již bylo vysvětleno, zčásti zjevně bezdůvodný a zčásti opožděný.

Byť si je kárný soud vědom toho, že právo na bezplatnou právní pomoc náleží obviněnému v trestním řízení i v případě podání mimořádných opravných prostředků a že zjevná bezúspěšnost návrhu není, na rozdíl od úpravy bezplatné právní pomoci v občanském soudním řízení i soudním řízení správním, zákonným kritériem, právě pouze přiměřené použití trestního řádu v kárném řízení s ohledem na jeho zvláštní povahu vede kárný soud k závěru, že v tomto případě nebylo možné toto právo přiznat, a to v první řadě z toho důvodu, že se zcela zjevně jednalo o zneužití práva požádat o přiznání bezplatné obhajoby a o ustanovení obhájce s cílem zmařit veřejné zasedání ve věci vzhledem k tomu, že Mgr. Č. si jistě musel být vědom své majetkové situace od počátku řízení o jeho návrhu na obnovu, mohl tedy svou případnou žádost o přiznání bezplatné obhajoby a o ustanovení obhájce spojit se samotným návrhem nebo tuto žádost podat po té v dostatečném předstihu před datem jednání. Jeho vysvětlení, že ho k tomuto návrhu přimělo až vyjádření předsedy soudu, které připisuje Mgr. S., je zcela nevěrohodné. Mgr. Č. má plnohodnotné právnické vzdělání, řadu let působil jako právní profesionál, a to mj. v oboru trestního práva, a nelze pochybovat o tom, že si dostatečně uvědomoval důsledky svých úkonů v daném řízení.

Jeho návrh na ustanovení obhájce a s tím související žádost o odročení jednání bylo přitom třeba hodnotit v souvislosti s jeho dosavadním procesním vystupováním před Nejvyšším správním soudem jakožto soudem kárným, kdy v samotném původním kárném řízení se ke kárnému návrhu písemně vůbec nevyjádřil, následně při prvním jednání se vyjadřoval jen velmi obecně a soustředil se zejména na to, že žádal o odročení tohoto jednání s tím, že se zásadním způsobem k tvrzením kárného navrhovatele vyjádří písemně a navrhne příslušné důkazy, což následně v soudem stanovené lhůtě neučinil a až těsně před dalším jednáním uplatnil opět velmi neurčité, nerelevantní a v podstatě neproveditelné důkazní návrhy a žádal další odročení jednání; po té, co mu nebylo vyhověno, se k druhému jednání ve věci bez řádné omluvy nedostavil, návrh na obnovu kárného řízení podal předposlední den tříleté zákonné lhůty a následně se ho snažil podstatně rozšířit po uplynutí této lhůty, v tomto řízení uplatnil zjevně bezdůvodnou námitku podjatosti vůči jednomu z členů kárného senátu. V tomto kontextu není dle názoru kárného soudu pochyb o tom, že návrh na ustanovení obhájce je jen dalším obstrukčním krokem, tedy

zneužitím procesního práva, kterému v souladu s právní doktrínou i praxí nenáleží soudní ochrana.

P o u ě n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 25. dubna 2018

JUDr. Jakub Camrda, Ph.D.
předseda kárného senátu